

Harmonia przymierzy

Niebieskie i ziemskie

Przymierza to precyzyjna konstrukcja, za pomocą której Bóg realizuje swój plan zbawienia człowieka. Przymierze zawarte z Abrahamem jest przymierzem ogólnym, podstawowym. Cały Boży Plan dla zbawienia człowieka jest związany i podlega postanowieniom przymierza Abrahamowego. W tym przymierzu Bóg obiecał duchowe zbawienie, pokazane w symbolice „gwiazd na niebie”, oraz zbawienie ziemskie, wyobrażone w symbolice „piasku na brzegu morza” (1 Moj. 22:16-18). Obietnica związana z „gwiazdami na niebie” została powtórzona Izaakowi w 1 Moj. 26:4. Apostoł Paweł wyjaśnił, że Izaak wyobrażał Chrystusa i jego Kościół (Gal. 3:16,29). W ten sposób, „gwiazdy na niebie” wskazują na duchowe nasienie przymierza, Chrystusa i Kościół. Obietnica związana z „piaskiem” została powtórzona w formie odwołania się do „prochu ziemi” w obietnicy danej Jakubowi, ojcowi narodu żydowskiego (1 Moj. 28:13,14, por. 1 Moj. 13:16). Bóg obiecał, że potomstwo Jakuba rozprzestrzeni się na zachód, wschód, północ i południe, obejmując w końcu całą ludzkość. W znaczeniu symbolicznym, nasienie Jakubowe przedstawia Izraela i narody pogańskie jako ziemskie nasienie Przymierza Abrahamowego.

Przymierze Zakonu zostało dodane do Przymierza Abrahama około 430 lat później. Stało się tak z powodu przestępstwa i konieczności uzmysłowienia ludziom potrzeby posiadania zbawiciela (Gal. 3:17, 24). Zakon zawierał w sobie „tylko cień przyszłych dóbr, a nie sam obraz rzeczy” (Hebr. 10:1). Jego przykazania, ofiary i symbolika związana z pośrednikiem wskazywały na większy Plan Boży, za pomocą którego zamierzał On zbawić człowieka. Zakon miał przygotować Izraelitów na przyjęcie Mesjasza w czasie Jego pierwszego przyjścia oraz dać im, jako narodowi szansę na stanie się „królewskim kapłaństwem, narodem świętym”, duchowym nasieniem Przymierza Abrahamowego (2 Moj. 19:6).

W czasie pierwszej obecności Jezusa, rozwój duchowego nasienia rozpoczął się w ramach Przymierza Łaski, jako części Przymierza Abrahama (Gal. 4:28, Hebr. 6:17-20). Aby stać się częścią tego nasienia, należy wejść w to przymierze przez ofiarę, ofiarując swe ziemskie życie dla obietnicy życia duchowego (Ps. 50:5). To właśnie uczynił Jezus w czasie swej ziemskiej służby. Przez swe posłuszeństwo, Jezus stał się pierwszym członkiem tego duchowego nasienia, źródłem „wiecznego zbawienia”, „arcykapłanem według porządku Melchizedeka” (Hebr. 5:8-10). Ci, którzy chętnie idą śladami Jezusa biorąc swój krzyż, którzy wiernie kształtują swój charakter na Jego wzór, mogą stać się częścią duchowego nasienia (Mat. 16:24, Rzym 8:29). „A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście [duchowymi] potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” (Gal. 3:29).

Gdy duchowe nasienie zostanie skompletowane, „będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba” (Rzym. 11:26). Wybawiciel, Chrystus i Jego Kościół, będzie pośrednikiem Bożego Nowego Przymierza zawartego z Izraelem i Judą (Jer. 31:31-34, Hebr. 8:8-12). W ramach tego przymierza, Izrael będzie oczyszczony, zostanie dane mu nowe serce i nowy duch, stanie się ludem Bożym, ziemskim nasieniem Przymierza Abrahama (Ezech. 36:25-27). Poganie będą dobrowolnie wchodzić w to przymierze, aby stać się uczestnikami błogosławieństw, a w rezultacie, stać się częścią ziemskiego nasienia (Izaj. 2:3m Zach. 8:23).

Ta konstrukcja przymierzy zaowocuje błogosławieństwem dla wszystkich dzieci Adama, jako części nasienia Abrahama, duchowego lub ziemskiego, wypełniając w ten sposób bezwarunkowe przymierze zawarte z Abrahamem.

Kuenzli Ernie (USA)